DE GESCHIEDENIS VAN ONZE HEEMKUNDIGE MUSEA

vierde vervolg en slot

Het was te schoon om lang te duren. Inderdaad, de droeve mare van de afbraak van de schouwburg kwam ons verrassen. Ons enthousiasme kreeg daarbij een lelijke klap want de vraag stelde zich onmiddellijk: waar gaan we nu naartoe? Na tussenkomst van de Heer Burgemeester bekwamen we van de stad een nieuw onderdak op de tweede verdieping van het stadhuis. Ideaal was het niet, want we moesten ons tevreden stellen met twee zalen van gemiddelde grootte en een lange gang waar iedereen kon door gaan. Na een eindeloos zware verhuis en het heropbouwen van ons visserscafeetje, kon eindelijk op 27 mei 1966 de officiële heropening plaatsgrijpen in tegenwoordigheid van de Heer Schepen van Schone Kunsten en enkele gemeenteraadsleden. Gezien de verre ligging van het nieuw lokaal, afgelegen van het toeristisch centrum, slonk het aantal bezoekers geweldig.

Na drie jaar verblijf op het Stadhuis kwam eindelijk het nieuws dat het gedeelte van het Feestpaleis, tot dan in gebruik door de Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling, vrij kwam. DE PLATE mocht bezit nemen van vier schone grote zalen op de eerste verdieping van het gebouw. Deze zalen moesten eerst in orde gebracht worden door het plaatsen van houten wanden om het schikken van de verzamelingen beter te kunnen doen. Dan moest ook het visserscafeetje op een nieuwe manier herbouwd worden, de elektrische installatie aangepast worden en de nieuwe glazen kasten, door de stadsarchivaris

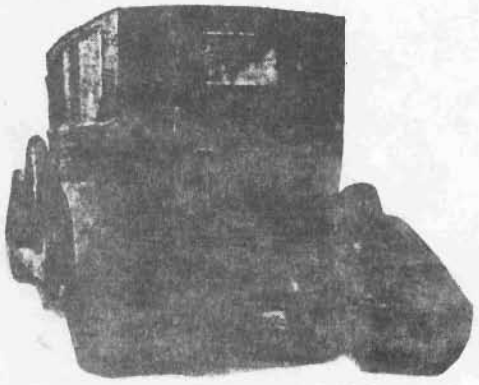

elkaar steken. Dan begon opnieuw een langdurige en lastige verhuizing, gevolgd door het delikate werk van installatie, schikking en presentatie.

Eindelijk kwam alles toch in orde en het Museum kon op 15 juli 1970, in tegenwoordigheid van het Schepenkollege en andere personaliteiten zijn nieuwe en, - laat het ons hopen - zijn definitieve woonst inhuldigen.

Het oostendse gemeentebestuur waardeerde nu met enthousiasme ons werk en was volkomen bewust van de noodzakelijkheid van een Heemkundig Museum in een stad met een zo rijk verleden. Het groot aantal bezoekers was hiervan het schoonste bewijs en voor de inrichters de aangenaamste beloning die ze konden wensen.

Om deze korte geschiedenis van onze Heemkundige Musea te sluiten, drukken wij de hoop uit dat de perikelen van deze nuttige instellingen definitief een einde genomen hebben. Dat het huidig Museum nog lange jaren moge in vrede bestaan en meer en meer belangstelling moge kennen, ten bate van onze geliefde geboortestad, dat is mijn vurigste wens.

Ernest DE TAEYE
hoofdman